

- діяльність породжує контрагентів, виділення законодавством захищених статей видатків а отже, потребує механізму першочерговості здійснення розрахунків;
- гнучкість інформаційної бази щодо стану розрахункової дисципліни СДСЕ;
- формування фінансової звітності у розрізі видів діяльності (основної, фінансової та інвестиційної) обумовлює необхідність класифікації розрахунків у такому розрізі.
- розрахунки суб'єктів державного сектору тісно пов'язані із зобов'язаннями (попередньо виникає необхідність реєстрації фінансових та бюджетних зобов'язань) і як правило здійснюються платіжними дорученнями.

Список використаної літератури

1. Бенько І.Д. Бенько В.С. Аналіз дебіторської заборгованості за послуги зв'язку. *Економічний аналіз. Збірник наукових праць кафедри економічного аналізу*. Вип.4. Тернопіль: Економічна думка, 2009. С.162-166.
2. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VIURL: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=2456-17>
3. Лучко М.Р., Сисюк С.В. Розрахунки та зобов'язання суб'єктів державного сектору. *Економіка і управління. Науковий журнал*. 2018. № 2(78). С. 125-135
4. Сисюк С. В. Проблеми й перспективи вдосконалення організації обліку в Україні: теоретико-прикладні аспекти і міжнародні вимоги. *Бізнес Інформ*. 2016. №9. С. 218–223
5. Сисюк С.В. Організаційні проблеми реформування обліку в умовах євроінтеграції. *Облік, аналіз та аудит у контексті Європейської інтеграції України: монографія* за заг. ред. М.С.Пашкевич; Нац.гірн. ун-т. Дніпропетровськ: НГУ, 2015 . – С.195-210.

Т. Кладочна

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОМУНАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Економічний аспект охорони здоров'я слід розглядати як елемент суспільного виробництва, де галузь займає певний сектор виробництва нематеріальних благ (чи послуг). Система охорони здоров'я – найскладніша в організації, витратна за змістом та пріоритетна в соціальних цінностях має стати найбільш значущою галуззю непродуктивного сектора економіки.

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства з питань діяльності закладів охорони здоров'я» дозволив перетворення бюджетних закладів охорони здоров'я у комунальні некомерційні підприємства що сприятиме збільшенню їхньої господарської та фінансової автономії (самостійності) та управлінської гнучкості, формуванню у них стимулів для поліпшення якості медичного обслуговування населення і водночас підвищення економічної ефективності використання активів. Таким чином, бюджетні медичні заклади змінили статус бюджетних установ – розпорядників бюджетних на одержувачів бюджетних коштів за відповідними програмами фінансування. Зазначене вплинуло і на систему фінансового забезпечення закладів охорони здоров'я. Джерелами фінансування при цьому можуть бути як кошти бюджетів усіх рівнів, так і інші надходження (рис. 1.).

Рис. 1. Джерела фінансування закладів охорони здоров'я

Примітка. Систематизовано автором

Чинним законодавством дозволено органам місцевого самоврядування з місцевих бюджетів фінансувати: програми громадського здоров'я; оплачувати комунальні послуги та енергоносії; програми розвитку та підтримки комунальних закладів охорони здоров'я у яких можуть передбачатись капітальні видатки (придбання обладнання та ремонти).

Відповідно з державного бюджету заклади охорони здоров'я можуть отримувати кошти у межах Програми державних гарантій медичного обслуговування населення через укладання договорів з Національною службою здоров'я. Порядок фінансування за програмою систематизовано на рис. 2.

Зазначений механізм розподілу бюджетних коштів, тобто впровадження гарантованого пакету медичних послуг та єдиного національного замовника (НСЗУ) уможливив відмову від фінансування закладів на основі постатейного кошторису (утримання інфраструктури) та сприяв переходу до оплати за фактично надані послуги (оплата результату).

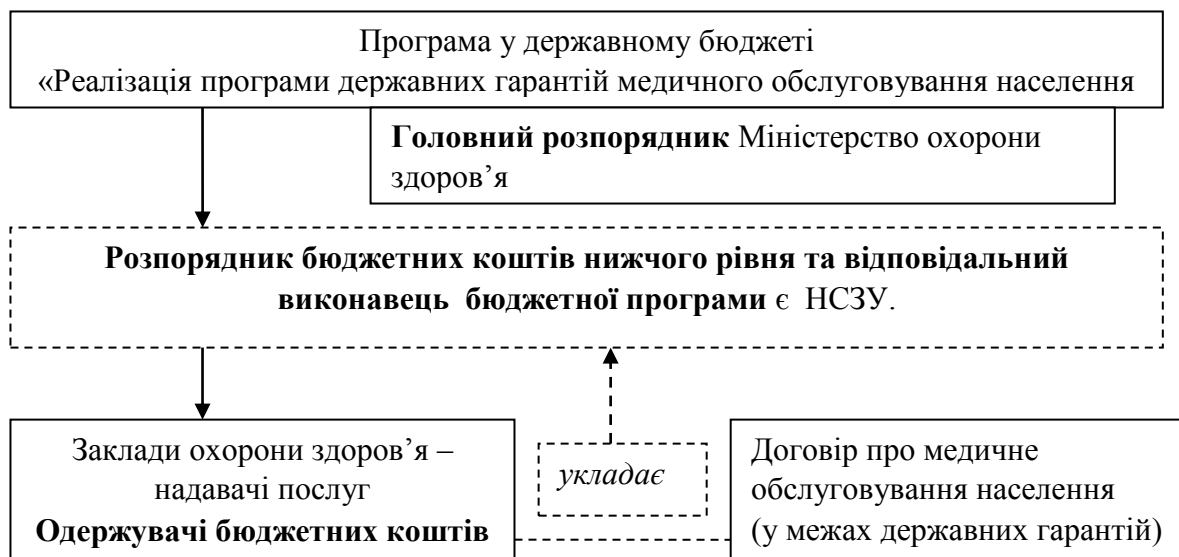

Рис. 2. Фінансування закладів охорони здоров'я за програмою «Реалізація програми державних гарантій медичного обслуговування населення»

Примітка. Систематизовано автором

Надання автономії закладам охорони здоров'я сприяє також: розширенню надання платних медичних послуг, тим самим збільшуючи надходження коштів на рахунки медичних закладів; отриманню грантів (в тому числі і міжнародних); можливості співпраці із страховими компаніями.

Стаття 21 «Основ законодавства про охорону здоров'я» передбачає, що «...заклади охорони здоров'я, особи, які здійснюють підприємницьку діяльність в галузі охорони здоров'я, а також суб'єкти господарювання, що виробляють продукцію, необхідну для забезпечення діяльності закладів охорони здоров'я, користуються податковими та іншими пільгами, передбаченими законодавством» [1]. В Україні законодавство сприяє організації надання платних послуг саме у державних (комунальних) лікувальних закладах, оскільки вони практично, податків за ними не сплачують (при умові, що одержані кошти використовуються для покриття затрат, пов'язаних з основною діяльністю закладу).

Таким чином, проведення реформи охорони здоров'я спрямовується на створення багатоканальної системи фінансового забезпечення закладів охорони здоров'я із залученням таких джерел, як кошти державного і місцевих бюджетів, страхової медицини, благодійних внесків та грантів та надання платних послуг.

Список використаної літератури

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я. Закон України № 2801-XII від 19.11.1992 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2801-12>
2. Сисюк С. В. Зорій Н.М. Визначення вартості платних медичних послуг та їх облікове забезпечення. *Вісник Запорізького національного університету*. 2010. №2 (6). с. 181-186.

3. Сисюк С. В. Проблеми й перспективи вдосконалення організації обліку в Україні: теоретико-прикладні аспекти і міжнародні вимоги. *Бізнес Інформ*. 2016. №9. С. 218–223.

4. Сисюк С.В. Організаційні проблеми реформування обліку в умовах євроінтеграції. *Облік, аналіз та аудит у контексті Європейської інтеграції України: монографія* за заг. ред. М.С.Пашкевич; Нац.гірн. ун-т. Дніпропетровськ: НГУ, 2015 . – С.195-210.

5. Сисюк С.В. Організаційні аспекти обліку благодійної допомоги у бюджетних установах. *Вісник Львівської комерційної академії*. Львів : Видавництво львівської комерційної академії, 2014. Вип. 44 С. 51-56

М.Піняшко

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НЕПРИБУТКОВИХ УСТАНОВ

Неприбуткові організації здійснюють діяльність, не пов'язану з отриманням прибутку, – благодійну, наукову, освітню, надають медичні послуги і т.п. Діяльність неприбуткових організацій та установ має ряд специфічних особливостей, які визначаються законодавством України, оскільки держава регулює їхню діяльність рядом нормативних документів. Якщо ж проаналізувати нормативні документи, то можна дійти висновку, що термін «неприбуткова установа» визначено у Податковому кодексі. У Господарському кодексі вживається термін «некомерційне господарювання», а цивільне законодавство України використовує поняття «непідприємницькі товариства» (рис. 1).

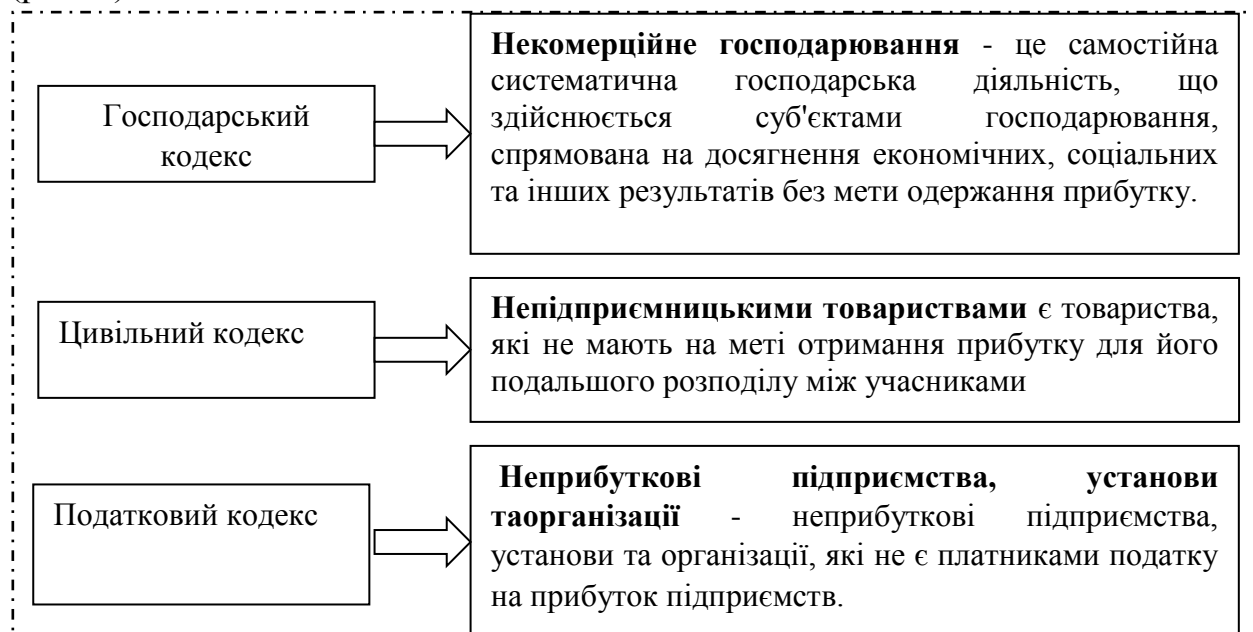

Рис. 1. Визначення термінів неприбуткова установа у нормативних актах
Примітка. Сформовано автором на основі опрацювання нормативних документів